

Ninn-Hansen (KF):

Det dagsordensforslag, hr. Lasse Budtz har stillet også på vore vegne, kan vi selvfølgelig stemme for; det understreger den enighed, der er mellem afgørende partier her i tinget om hovedlinjerne i dansk udenrigspolitik.

Retsforbundets dagsordensforslag kan vi af indlysende grunde ikke stemme for. Fremskridtspartiets dagsordensforslag mener vi ikke hører hjemme i en udenrigspolitisk debat. Realiteten er vi enige i, og vi vil tage initiativ på anden måde til, at man får sikret denne offentliggørelse.

Så vil jeg gerne takke udenrigsministeren for svaret om, at kontrakten går i udenrigspolitisk nævn. Jeg regner med, det betyder, at udenrigsministeren og udenrigsministeriet i fremtiden vil have hold på disse ting, således at det er udenrigsministeriet, der fører vor udenrigspolitik under folketingets kontrol.

Vedrørende Mellemøstenspørgsmålet vil jeg gerne fastholde det, der er enighed om, nemlig at Israel skal have sine grænser garanteret, have ret til at leve i fred. Det var udenrigsministerens ord, og det var også det, jeg sagde.

Dernæst har jeg, som jeg før nævnte, et spørgsmål til forsvarsministeren. Jeg synes, man fik en god konklusion på det sidste planlægningsmøde, der blev afholdt i Bruxelles. Dels fastholder man den tidligere vedtagelse blandt regeringschefer og regeringerne om at forøge forsvarsudgifterne med omkring 3 pct., dels – og det synes jeg er væsentligt for vores situation – udtrykte man ved den lejlighed derudover en tillid til, at de lande, som endnu ikke har set sig i stand til at imødekomme dette mål, gør sig enhver anstrengelse for at nå det.

Hvis det er forsvarsministeren, der sammen med sine dygtige embedsmænd har foretaget denne formulering eller haft indflydelse på den, er der grund til at komplimentere forsvarsministeren, og det vil jeg gerne gøre. Jeg vil også spørge, hvor meget det indeholder af forpligtelse, at man vil gøre, hvad der er muligt, bruge enhver anstrengelse for at nå målet, de 3 pct.s forøgelse. Selvfølgelig er der en moralsk forpligtelse for dem, der har skrevet under – det kan der ikke være nogen tvivl om – men er der også en retlig forpligtelse? Ja, måske kan man si-

ge, den ville høre op, hvis der var et parlament, hvor man ikke kunne få det vedtaget, og det er vel rigtigt. Men sådan er det jo heldigvis ikke her i landet. Der er et klart, stort flertal – for jeg går selvfølgelig ud fra, at den socialdemokratiske gruppe har tilsluttet sig forsvarsministerens opfattelse – for at gennemføre dette.

Jeg havde helst set, at forsvarsministeren fremsatte sit forslag med det samme og fik det vedtaget inden ferien, og hvis der skulle et par dage til, skulle det ikke komme an på os. Hvis regeringen ikke kan gøre dette, opfordrer jeg forsvarsministeren til at anvende den kommende måned til forhandling med de partier, der er klar til at gennemføre det, forsvarsministeren moralsk har givet tilslutning til, og at gøre det således, at en forsvarsordning efter disse retningslinjer kan ligge klar, når folketinget begynder sine møder til oktober.

Der vil ikke være nødvendighed, tror jeg, for nogen langvarig procedure mellem de partier, der skal forhandle om det forinden, og jeg er også overbevist om, at en ny forsvarsordning efter disse retningslinjer kan vedtages hurtigt, når forslaget bliver fremsat til oktober.

Arentoft (FP):

Jeg har først et lille hjertesuk til udenrigsministeren. Jeg var personlig lidt skuffet over, at udenrigsministeren, der nu så flittigt har fulgt debatten, omtalte, at både hr. Ninn-Hansen og hr. Arne Melchior havde talt om Mellemøsten, men at der ikke blev nævnt, at det havde fremskridtspartiet også; det var oven i købet indlæggert om Mellemøsten, der mandede ud i dagsordenen.

Til gengæld vil jeg takke udenrigsministeren for det svar, jeg fik om denne AFP-meddelelse om den fra sædvanligvis pålidelige kilde meddelte plan om gidslernes frigivelse. Så er jeg sikker på, at man ad en eller anden vej prøver, om man kan finde frem til noget andet.

Ministeren sagde i sin redegørelse, at det ikke kun er u-landene, der er afhængige af os, men at vi også er afhængige af dem. Det kan jeg være enig med udenrigsministeren i. Og når det er tilfældet, mener jeg netop, at det, man gør i øjeblikket, er forkert, nemlig ligesom at klassificere i- og u-lande og sige,